USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., v právní věci žalobce: **O. B. C.**, zastoupeného Mgr. Eduardem Benešem, advokátem, se sídlem Na Rozcestí 6/1434, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2009, č. j. OAM - 259/LE - BE02 - BE03 - 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2010, č. j. 47 Az 58/2009 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, Mgr. Eduardu Benešovi, advokátovi, se sídlem Na Rozcestí 6/1434, Praha 9, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2400 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalovaný vydal dne 16. 10. 2009 rozhodnutí č. j. OAM - 259/LE - BE02 - BE03 - 2009, jímž rozhodl, že žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 9. 2009 je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), ve znění pozdějších předpisů, a že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu, a že podání žaloby nemá v souladu s § 32 odst. 3 zákona o azylu odkladný účinek.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí shrnul, že stěžovatel podal již dvě předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. První žádost podal dne 26. 1. 2005 a rozhodnutím ze dne 14. 2. 2007, č. j. OAM - 173/VL - 20 - P07 - 2005, stěžovateli žádný typ mezinárodní ochrany neudělil. Proti rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Hradci

Králové, který ji rozsudkem ze dne 17. 4. 2007, č. j. 28 Az 28/2007 - 14, odmítl jako opožděnou; kasační stížnost stěžovatele proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 5. 12. 2007, č. j. 6 Azs 94/2007 - 43, zastavil. Druhou žádost podal stěžovatel dne 14. 2. 2008, žalovaný žádost rozhodnutím ze dne 15. 2. 2008, č. j. OAM - 141/VL - 07 - 12 - 2008, zastavil pro nepřípustnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Stěžovatel podal dne 19. 3. 2008 na Krajský soud v Ostravě žalobu proti tomuto rozhodnutí a zároveň navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek. Krajský soud návrh na přiznání odkladného účinku žalobě nepřiznal, řízení o žalobě zároveň zastavil, Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí rozsudkem sp. zn. 6 Azs 42/2009 odmítl pro opožděnost. Žalovaný konstatoval, že stěžovatel podal svou třetí žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky ze stejných důvodů jako v předchozích řízeních, což stěžovatel potvrdil i v průběhu správního řízení o této žádosti. Vzhledem k tomu, že se žalovaný uvedenými důvody detailně zabýval, neshledal zde žádné důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany a jeho rozhodnutí byla potvrzena i příslušnými soudními instancemi, neshledal žalovaný žádný důvod, proč se těmito žadatelovými tvrzeními opětovně meritorně zabývat.

Stěžovatel v obou předchozích správních řízení uváděl problémy s údajně probíhající válkou v Pobřeží slonoviny, obavy z naverbování do bojů a zmiňoval své zdravotní problémy. Stěžovatel ve správním řízení o žádosti ze dne 24. 9. 2009 zopakoval, že po návratu do vlasti má obavy z politické situace a že by musel jít bojovat a nedostal by potřebnou lékařskou péči. Žalovaný vzal v potaz tvrzené zdravotní potíže stěžovatele a vyžádal si aktuální lékařskou zprávu MUDr. L. R. ze zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra. Ze zprávy ze dne 16. 10. 2009 žalovaný zjistil, že v případě výše jmenovaného nebyly nalezeny žádné čerstvé ložiskové změny na plicích a rovněž ostatní somatické nálezy jsou u něj v normě a že případného návratu do země původu je stěžovatel schopen. Žalovaný dospěl k jednoznačnému závěru o účelovosti tvrzení stěžovatele o jeho vážném zdravotním stavu, neumožňujícímu jeho návrat do vlasti, které z tohoto důvodu rozhodně nelze považovat za novou skutečnost ve smyslu § 10a zákona o azylu, odůvodňující nové meritorní posouzení celé žádosti o mezinárodní ochranu.

Žalovaný v odůvodnění dále konstatoval, že stěžovateli bylo několikrát uloženo správní či soudní vyhoštění i posledním rozhodnutím ze dne 5. 9. 2009, č. j. CPPH - 118672/ČJ - 2009, na dobu 10 let. Žalovaný shledal na základě výše uvedeného naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. e) zákona o azylu a vzhledem k této skutečnosti řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Stěžovatel podal dne 5. 11. 2009 žalobu proti rozhodnutí žalovaného s návrhem na přiznání odkladného účinku žaloby. Stěžovatel výrok správního rozhodnutí napadl v celém rozsahu, domníval se, že správní orgán porušil § 3, § 2 odst. 4, § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem daného případu a aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Stěžovatel dále v rozhodnutí žalovaného spatřoval porušení čl. 1 odst. 2 Ústavy České republiky ve spojení s čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993

Sb.) a článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), článku 43 Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.) a § 10a písm. e) zákona o azylu ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu.

Stěžovatel přitom poukázal na ustanovení čl. 10 Ústavy České republiky, podle něhož „*Vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva.*“ Dle stěžovatele je Česká republika vázána Úmluvou o právním postavení uprchlíků z r. 1951, publikovanou pod č. 208/1993 Sb., a která stanoví ve čl. 33 odst. 1 zásadu *non - refoulement*. Stěžovatel se domníval, že splňuje podmínky nevyhostitelnosti ve smyslu čl. 33 Úmluvy, neboť v případě jeho návratu zpět do vlasti je jeho osobní svoboda a bezpečnost ohrožena. Žalovaný měl posoudit situaci stěžovatele z hlediska Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a judikatury Evropského soudu pro lidská práva toto pravidlo dotvářející; stěžovatel neshledává, že by tak žalovaný v napadnutém rozhodnutí učinil. Žalovaný dále nezdůvodnil, proč by i přes zdravotní stav stěžovatele jeho vycestováním nedošlo k porušení tohoto práva; případné porušení by byl důvod pro udělení doplňkové ochrany podle §14a odst. 1, odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Stěžovatel v rozhodnutí postrádá úvahy o tom, v jakém postavení by se ocitl v případě návratu do vlasti vzhledem ke konkrétnímu onemocnění.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 21. 12. 2009 nesouhlasil s přiznáním odkladného účinku podané žaloby; poukázal na to, že stěžovatel neoznačil rozhodné skutečnosti a nepřipojil důkazy k prokázání podmínek stanovených v § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), návrh je odůvodněn pouze obecně. Žalovaný upozornil na fakt, že stěžovateli bylo uloženo několik správních vyhoštění. Naposledy dne 5. 9. 2009 bylo stěžovateli vysloveno správní vyhoštění na dobu 10 let, je tedy ve veřejném zájmu, aby stěžovatel území České republiky co nejrychleji opustil. Žalovaný se vzhledem k uvedeným skutečnostem nedomníval, že by správní orgán při svém postupu porušil některá ustanovení zákona o azylu, správního řádu, konkrétní články Ústavy, Listiny či Úmluv a nedomníval se tedy, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné, nesprávné nebo že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech.

Krajský soud v Praze vydal dne 18. 3. 2010 rozsudek č. j. 47 Az 58/2009 - 32, jímž žalobu ve výroku I. zamítl a dále rozhodl o nákladech řízení. V odůvodnění po rekapitulaci předchozího řízení uvedl, že z listin založených ve správním spise, jakož i z výslovného prohlášení stěžovatele vyplývá, že stěžovatel se ani v nyní projednávané žádosti o udělení mezinárodní ochrany neodchýlil od důvodů uváděných v předchozích žádostech. První rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany bylo rozhodnutím ve věci samé, v němž si žalovaný opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, na základě kterých pak rozhodl; žádná z později podaných žádostí se nikterak neodlišovala od první žádosti, což potvrdil i sám stěžovatel. Pokud by stěžovatel tvrdil jakoukoli novou skutečnost, což se však nestalo, byl by žalovaný povinen se jí zabývat, a byl by rovněž povinen v souvislosti se změnou skutkových poměrů žádost věcně posoudit. Krajský soud v této situaci rovněž citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož „*povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení*

§ 32 správního řádu má správní organ pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.“ Soud nepovažoval za uvedených okolností za důvodné prokazování podmínek pro udělení mezinárodní ochrany včetně zkoumání podmínek nevyhostitelnosti podle článku 33 Úmluvy o postavení uprchlíků z roku 1951; soud neshledal takový postup za rozporný s článkem 33 Úmluvy ani s čl. 43 Listiny základních práv a svobod. Soud z výše uvedených důvodů neshledal opodstatněnou výhradu žalobce poukazující na pochybení ve zjišťování skutkového stavu věci, uzavřel, že žalovaný neporušil ustanovení § 2 odst. 4 ani § 3 správního řádu, a že vydané rozhodnutí netrpí ani nedostatkem zdůvodnění právního závěru, který žalovaný na základě tvrzení stěžovatele učinil.

K otázce vlivu zdravotního stavu stěžovatele na rozhodnutí správního orgánu krajský soud uvedl, že stěžovatelem citovaný rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci D. vs. UK ze dne 2. 5. 1997 je na posuzovanou věc nepřípadný. V tomto rozhodnutí shledal Evropský soud pro lidská práva vyhoštění osoby postižené chorobou AIDS v poslední fázi, přičemž její další život bezprostředně závisel na sofistikované a nákladné léčbě, kterou by ve státě původu nedostala, za porušení článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod: „*Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu.*“ Krajský soud konstatoval, že stěžovatel prodělal v roce 2005 léčitelnou tuberkulózu; žalobce samotný uvedl v žádosti ze dne 14. 2. 2008, že se cítí zdráv, což potvrdila i lékařská zpráva ze dne 16. 10. 2009, podle které nebyly na plicích žalobce nalezeny čerstvé ložiskové změny, na základě čehož lze uzavřít, že žadatel je schopen návratu do země původu. Soud konstatoval, že se žalovaný zdravotním stavem stěžovatele zabýval, dospěl však k závěru, že tyto nejsou v současné době takové, aby bránily návratu stěžovatele do země původu; soud odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005 č. j. 3 Azs 226/2005 - 68, podle kterého „*Rozdílné standardy zdravotní péče bez přistoupení dalších okolností nemohou založit důvod pro udělení azylu.*“

Soud uzavřel, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl; protože rozhodl o žalobě samé, neposuzoval z důvodu nadbytečnosti žádost stěžovatele o přiznání odkladného účinku žalobě.

Stěžovatel podal dne 12. 5. 2010 kasační stížnost, jíž napadl rozsudek Krajského soudu v Praze dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel se domnívá, že mu měla být udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu, má za to, že existují důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy; případně, že mu měl být udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Již v předchozím řízení poukazoval stěžovatel na to, že mu ve vlasti původu hrozí vážné nebezpečí na zdraví i na životě. Ke kasační stížnosti právní zástupce stěžovatele přiložil listinné důkazy, které mu stěžovatel zaslal až po vydání napadeného rozhodnutí, a které dokládají špatný zdravotní stav stěžovatele. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu změnil tak, že napadané rozhodnutí žalovaného zruší a věc vrátí k dalšímu řízení.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 31. 5. 2010. Popřel oprávněnost podané kasační stížnosti a domnívá se, že nepochybil a postupoval správně, když zamítl žádost stěžovatele jako nepřípustnou ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, a řízení o ní zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona. Námitky právního zástupce stěžovatele nemohou být předmětem posuzování soudem v tomto řízení, kdy žaloba i kasační stížnost směřovaly do správního rozhodnutí procesní povahy, přičemž správní orgán vůbec neposuzoval věcné důvody uvedené žadatelem z hlediska naplnění některé z forem mezinárodní ochrany. V případě stěžovatele se jedná o opakovanou žádost, v pořadí již třetí, neboť v minulosti žádal o mezinárodní ochranu, avšak s negativním výsledkem. Jelikož stěžovatel v tomto řízení neuvedl žádné nové skutečnosti či zjištění, bylo řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Žalovaný dále uvedl, že stěžovateli bylo opakovaně uděleno jak správní, tak soudní vyhoštění z České republiky.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přípustná v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. *judikatorní odklon*. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení ad 4) se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud ve smyslu těchto výkladových pravidel posoudil stěžovatelem předloženou kasační stížnost a konstatoval, že není přijatelná. Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal v postupu krajského soudu pochybení, tím méně pak pochybení zásadní. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje v daném případě dostatečná vodítka pro posouzení věci.

Stěžovatelova žádost ze dne 24. 9. 2009 nebyla žalovaným správním orgánem shledána přípustnou; takový postup umožňuje ustanovení §10a písm. e) zákona o azylu v případě *„podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.“*

Nejvyšší správní soud v projednávaném případě vycházel ze spisové dokumentace žalovaného a krajského soudu. Z jednotlivých žádostí o udělení mezinárodní ochrany (ze dne 26. 1. 2005, 14. 2. 2008 a 24. 9. 2009) vyplynulo, že stěžovatel se v žádostech i v kasační stížnosti omezuje na dva důvody, na základě kterých se domáhá udělení mezinárodní ochrany. Těmito důvody jsou:
a) vnitřní ozbrojený konflikt v zemi původu a stěžovatelova obava z návratu do vlasti spočívající v tom, že by musel v tomto konfliktu bojovat,
b) stěžovatelův domnělý špatný zdravotní stav způsobený onemocněním tuberkulózou.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda důvody tvrzené stěžovatelem v žádosti ze dne 24. 9. 2009 lze považovat za nové skutečnosti nebo zjištění, které by vyvolaly povinnost žalovaného správního orgánu meritorně projednat žádost.

Problematikou opakovaně podávaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany se podrobně zabýval rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 5/2009 - 65 ze dne 11. 6. 2009, z něhož se podává, že *„[i]nstitut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.“* V citovaném rozsudku se dále konstatuje, že k tomu, aby bylo lze opakovaně podanou žádost meritorně projednat, je nutné kumulativní naplnění dvou podmínek ze strany žadatele: 1) žadatel je povinen uvést nové skutečnosti nebo zjištění; 2) musí se jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.

Nejvyšší správní soud v dalším odkazuje na rozsudek č. j. 4 Azs 23/2009 - 64 ze dne 30. 6. 2009 www.nssoud.cz, v němž vyslovil závěr, že „*Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citového § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřípustnou.*“

Nejvyšší správní soud shledal naplnění výše uvedené charakteristiky „nové skutečnosti“ např. v rozsudku ze dne 15. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92, kdy v citovaném rozsudku nejprve přijal závěr, podle něhož „*přípustnost nově uváděné okolnosti bude vždy záležet na tom, zda se jedná o natolik závažnou skutečnost, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Takto formulované kritérium však nelze zaměňovat s tím, že nově lze tvrdit pouze azylově relevantní důvody … to zda se jedná o azylově relevantní důvod, by žalovaný v případě přípustnosti opakovaně podané žádosti posuzoval v rámci meritorního rozhodování. Rovněž lze samozřejmě nově tvrzené okolnosti formulovat například ve vztahu k humanitárnímu azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu …, k azylu nebo doplňkové ochraně za účelem sloučení rodiny podle ustanovení § 13 a § 14b zákona o azylu ….. či k doplňkové ochraně podle ustanovení § 14a zákona o azylu …*“ V posuzovaném případě se pak Nejvyšší správní soud neztotožnil s postupem žalovaného, který nesprávně aplikoval §10a písm. e) zákona o azylu na situaci, kdy se stěžovatelka seznámila s druhem, se kterým poté otěhotněla, a to v mezidobí mezi pravomocně skončeným řízením o mezinárodní ochraně a novou žádostí, přičemž stěžovatelka žádala o udělení mezinárodní ochrany ze stejných důvodů jako v žádosti první; v nově podané žádosti navíc uvedla, že chce v České republice zůstat se svým druhem, se kterým čeká dítě.

Jak krajský soud v odůvodnění konstatoval, žalovaný se s důvody stěžovatele pro udělení mezinárodní ochrany podrobně zabýval při správním řízení o žádosti ze dne 26. 1. 2005, jímž rozhodl stěžovateli neudělit mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť neshledal naplnění žádného ze zákonných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. V následujících žádostech ze dne 14. 2. 2008 a ze dne 24. 9. 2009 stěžovatel setrval na obou tvrzených důvodech, přitom neuvedl a ani netvrdil žádné jiné skutečnosti, které by bylo lze ve výsledku považovat za nové skutečnosti, a který by odůvodňovaly žádost stěžovatele meritorně projednat. Obavy stěžovatele z návratu do vlasti z důvodu přetrvávajícího vnitřního konfliktu jsou v žádosti ze dne 24. 9. 2009 vyjádřeny pouze obecně bez konkrétního uvedení aktuální hrozby, dle vyjádření stěžovatele on sám není a nebyl členem politické strany, ani jiné organizace. Sám stěžovatel v žádosti uvedl, že důvody, ze kterých žádá o udělení mezinárodní ochrany, jsou stejné jako v předchozích žádostech. Je v zájmu stěžovatele, aby v žádosti uvedl všechny relevantní skutečnosti, na jejichž základě se u žalovaného správního orgánu domáhal udělení doplňkové ochrany. Uvedl-li stěžovatel v žádosti ze dne 24. 9. 2009, že ve vlasti zůstala převážná část jeho rodinných příslušníků, lze důvodně předpokládat, že stěžovatel může být takto informován o situaci v Pobřeží slonoviny, může být tedy dostatečně seznámen s vývojem tamní situace, zda vyvstaly aktuální důvody, které by u stěžovatele vyvolávaly obavy z návratu zpět. Jak ze žádosti vyplývá, nic takového však netvrdil; odkázal pouze na předchozí žádosti, čímž de facto setrval na skutečnostech tvrzených již v roce 2005.

Druhý stěžovatelem tvrzený důvod pro udělení mezinárodní ochrany tj. domnělý špatný zdravotní stav byl žalovaným posuzován ve správním řízení o žádosti ze dne 26. 1. 2005. Ze zprávy ošetřujícího lékaře MUDr. J. S. bylo zjištěno, že stěžovatelův nález na nemoc TBC byl při poslední návštěvě negativní; žalovaný zdravotní stav neposoudil jako důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. K posledně podané žádosti měl žalovaný k dispozici lékařskou zprávu ze dne 16. 10. 2009 MUDr. L. R., z níž jednoznačně vyplývá stabilizovaný a normalizovaný zdravotní stav stěžovatele, který neznemožňuje stěžovateli jeho návrat do vlasti. Lze tedy konstatovat, že zdravotní stav stěžovatele se nezhoršil oproti zdravotnímu stavu tvrzenému již při řízení o meritorním projednání žádosti ze dne 26. 1. 2005. Zdravotní stav stěžovatele při projednání žádosti ze dne 26. 1. 2005 nebyl shledán relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, tím spíše jím nemůže být ani k žádosti ze dne 24. 9. 2009. Nejvyšší správní soud tak sdílí závěry správního orgánu i krajského soudu, že stěžovatelem tvrzené zdravotní problémy taktéž nenaplnily charakteristiku nové skutečnosti mající hmotněprávní dopad do postavení stěžovatele, což by z tohoto důvodu odůvodňovalo připuštění žádosti stěžovatele do meritorního projednání.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále uvádí, že ke kasační stížnosti přiložené zdravotní zprávy, jichž se stěžovatel dovolává k prokázání svých tvrzení ohledně špatného zdravotního stavu, nelze v řízení o kasační stížnosti připustit, neboť byly uplatněny až po vydání napadeného rozsudku krajského soudu (§109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud však nad rámec těchto pravidel konstatuje, že ani z těchto zpráv, z nichž některé byly vyhotoveny až po vydání správního rozhodnutí žalovaného (a v celkovém souhrnu tak poskytují do jisté míry obraz o setrvávajícím zdravotním stavu stěžovatele), nevyplývá, že by lékařská zpráva ze dne 16. 10. 2009 stanovila odlišnou diagnózu a byla s těmito pozdějšími zprávami v rozporu.

Krajský soud se ve svém rozsudku obecně ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatel netvrdil žádnou novou skutečnost, která by mohla založit jeho právo na mezinárodní ochranu; podle soudu poslední žádost stála na týchž základech jako obě předchozí žádosti, poukázal přitom na skutečnost, že co do důvodů se žádost ze dne 24. 9. 2009 neodlišovala od první žádosti a soud rovněž poukázal na to, že tento fakt potvrdil samotný stěžovatel v příloze k žádosti.

Nejvyšší správní soud se s takovým závěrem krajského soudu z výše uvedených důvodů ztotožňuje a uzavírá, že nepovažuje za nové skutečnosti nebo zjištění stěžovatelem tvrzené důvody pro udělení mezinárodní ochrany uvedené v žádosti ze dne 24. 9. 2009. Oba v žádosti uplatněné důvody byly meritorně projednány již ve správním řízení o žádosti ze dne 26. 1. 2005, přičemž žalovaný neshledal stěžovatelem tvrzené důvody za relevantní pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud tak sdílí závěr krajského soudu, který nespatřil pochybení v postupu žalovaného, jenž na posuzovaný případ aplikoval § 10a písm. e) zákona o azylu a § 25 písm. i) zákona o azylu.

Otázku udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu vyložil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaném pod č. 375/2004 Sbírky rozhodnutí NSS, podle kterého udělení humanitárního azylu je výsledkem správního uvážení, a proto podléhá soudnímu přezkumu jen v omezeném

rozsahu (srov. § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ustanovení § 14 bylo do zákona o azylu, který jinak stanoví důvody pro jeho udělení velice přísně a vypočítává je taxativně, vloženo proto, aby v případě nenaplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 tohoto zákona bylo možno zohlednit i skutečnosti obecně vnímané jako pro udělení azylu z humanitárních důvodů obvyklé (např. osobám zvláště těžce postiženým nebo nemocným, osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory). Žalovaný se možností udělení humanitárního azylu stěžovateli na základě žádosti ze dne 26. 1. 2005 meritorně zabýval a dospěl k závěru, že zde podmínky udělení naplněny nebyly, a to jak s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci stěžovatele, tak zejména vzhledem ke tvrzeným zdravotním obtížím. Jak bylo výše uvedeno, v případě stěžovatele nebyly shledány nové okolnosti či zjištění, tím spíše ne takové, které by odůvodňovaly rozhodování o otázce udělení humanitárního azylu podle §14 zákona o azylu.

Meritorní projednání žádosti ze dne 26. 1. 2005 znamenalo vypořádání obou stěžovatelem tvrzených důvodů ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že při vydávání rozhodnutí (dne 16. 10. 2009) vycházel i ze správního rozhodnutí Policie České republiky, oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, ze dne 5. 9. 2009 č. j. CPPH - 118672/ČJ - 2009 - 004003, kterým podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 3) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, uložil stěžovateli správní vyhoštění, vstup na území byl rozhodnutím neumožněn na 10 let. Z citovaného rozhodnutí vyplynulo, že správní orgán při ukládání správního vyhoštění podle ustanovení §120a posoudil, zda u stěžovatele existují důvody znemožňující mu vycestování do domovského státu dle § 179 odst. 2 z. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, přičemž vycházel ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky ev. č. ZS 11887 ze dne 5. 9. 2009. Podle tohoto závazného stanoviska se na stěžovatele důvody znemožňující vycestování nevztahovaly. Dikce ustanovení § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců odpovídá dikci § 14a odst. 2 zákona o azylu, jímž je možno poskytnout mezinárodní ochranu ve formě doplňkové ochrany.

Nejvyšší správní soud v několika svých rozhodnutích konstatoval, že posouzení překážek vycestování podmíněných závazným stanoviskem Ministerstva vnitra nelze ztotožnit s rozhodnutím o doplňkové ochraně podle §14a zákona o azylu, (k tomu viz např. č. j. 6 Azs 15/2010 - 82 ze dne 8. 9. 2010 či č. j. 5 Azs 11/2010 - 60 ze dne 17. 9. 2010 dostupný na www.nssoud.cz), přičemž mj. odlišil následné postavení beneficiářů doplňkové ochrany a osob, jimž byla uděleno vízum za účelem strpění pobytu. Citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 11/2010 - 60 ze dne 17. 9. 2010 připustil, že *„jiná otázka je, že správní orgán by měl být ve své rozhodovací praxi konzistentní, tedy posuzovat obdobné skutkové okolnosti podle obdobně formulované právní úpravy obdobně jak v řízení o správním vyhoštění, tak v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, to ovšem neznamená, že by, jak již bylo řečeno, v řízení podle zákona o azylu nemohly vyjít najevo nové skutkové okolnosti, které správnímu orgánu nebyly známy v době předcházejícího řízení podle zákona o pobytu cizinců.“*

Z postupu žalovaného je patrné, že při rozhodování o nepřípustnosti žádosti vycházel ze správního rozhodnutí, které bezprostředně předcházelo rozhodnutí o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu ze dne 24. 9. 2009. V uvedeném rozhodnutí správní

orgán neshledal v případě stěžovatele aktuální důvody znemožňující mu vycestování do domovského státu.

Jak uvedl žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, vzhledem k několika vydaným rozhodnutím o správním či soudním vyhoštění, je veřejným zájmem, aby stěžovatel opustil území České republiky. V žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 24. 9. 2009 samotný stěžovatel ani netvrdil žádné skutkové okolnosti, na základě kterých by správní orgán měl posuzovat, zda by ve prospěch stěžovatele náležel některý z důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle §14a zákona o azylu. Za uvedených skutkových okolností, kdy bylo navíc žalovanému správnímu orgánu známo z citovaného správního rozhodnutí, že stěžovateli nesvědčí žádná z překážek pro vycestování, považuje Nejvyšší správní soud v tomto případě za zjištěné, že i za situace, kdy žádost stěžovatele nebyla projednaná meritorním způsobem, bylo ze strany žalovaného správního orgánu dostatečně zváženo, zda zde existují důvody, který by jinak odůvodňovaly zkoumání podmínek poskytnutí doplňkové ochrany stěžovateli.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i se závěrem krajského soudu, který nadto rovněž přesvědčivě zdůvodnil, že v případě stěžovatele nelze uvažovat o poskytnutí doplňkové ochrany podle §14a zákona o azylu ani z důvodu zdravotního stavu; poukázal přitom na výslovné vyjádření stěžovatele ze žádosti ze dne 14. 2. 2008, kde sám stěžovatel uvedl, že se cítí být zdráv, a na zjištění správního orgánu založeného na lékařské zprávě MUDr. L. R., která nekonstatovala žádný závažný zdravotní stav, který by stěžovateli znemožňoval vycestování zpět do vlasti. Z logiky věci přitom vyplývá, že posuzovat možnost udělení doplňkové ochrany stěžovateli z důvodu jeho zdravotního stavu by ostatně bylo možné jen za předpokladu, že by trpěl závažným onemocněním; v nastoleném případě tak tomu však není, jak vyplývá z uvedené zprávy lékařky.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost stěžovatele svým významem podstatně nepřesáhla vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji z tohoto důvodu odmítl pro nepřijatelnost podle §104a s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Praze č. j. 47 Az 58/2009 - 17 ze dne 11. 2. 2010 ustanoven zástupcem Mgr. Eduard Beneš, advokát, se sídlem Na Rozcestí 6/1434, Praha 9. Tomu Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odměnu ve výši 2100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání písemného podání soudu týkajícího se věci samé podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném k datu provedení úkonu, společně s režijním paušálem ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Celkem tedy přiznal odměnu ve výši 2400 Kč. Pro zaplacení částky soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu